

[Kirkeministeren.]

§ 10, 2det Stykke, hvor der staar, at Skoleudvalget meddeler Lærerne Vidnesbyrd om deres Embedsforhold. Det siger kun det ganske naturlige, at naar en Lærer ønsker en Anbefaling, ved han det Sted, hvor han kan henvende sig og har Krav paa at faa den.

Det ærede Medlem rejste dernæst et andet Spørgsmaal, idet han gjorde opmærksom paa, at det var uheldigt, at Kaldsmyndigheden til Lærerembederne var en anden i Købstæderne end i Landkommunerne, og han opstillede ret virkningsfuldt, hvorledes det vilde virke i en By som Hillerød, sammenlignet med en Landkommune som Gentofte. Men det er kun det samme, som viser sig overalt i andre Forhold, hvor der ogsaa gælder særlige Regler for Købstæderne og Landkommunerne. Det kan komme til at se noget paafaldende ud, naar man sammenligner de mindste Købstæder og de allerstørste Landkommuner. Om det er rigtigt eller ikke, at Kaldsmyndigheden i dette Tilfælde er forskellig, skal jeg ikke udtale mig om, men det er ganske sikkert et af de Tilfælde, der kan forhandles om.

Det ærede Medlem spurgte ogsaa om, hvem der skulde udrede de i § 33, 4de Stykke, omtalte Ventepenge, naar en Lærer afskediges. Da der ikke er særlige Regler herom, maa Ventepengene udredes efter de almindelige Regler, der indeholdes i Lærerslønningens lov af 28. Marts 1931, saaledes at den paagældende Kommune betaler Halvdelen, Skolefonden en Fjerdedel og Staten en Fjerdedel. Disse Regler lægger altsaa Hovedbyrden paa den lokale Kommune, og det synes jo i alt Fald ikke at være urimeligt.

Jeg skal slutte med at anbefale det høje Tings Medlemmer at stemme for det af Flertallet tiltraadte Ændringsforslag.

Ordføreren (Vilhelm Rasmussen):

Begge de ærede Ordførere for Mindretallet udtalte, at de fandt ikke, der var Anledning til at være meget udførlig i deres Udtalelser ved denne Lejlighed, men de to ærede Medlemmer nægtede sig til Gengæld heller ikke noget i Retning af at tale længe. Jeg kunde fristes til omvendt at sige, at man bør vel nok om denne betydningsfulde Sag sige alt, hvad der er Grund til at sige, og saa til Gengæld fatte mig i Korthed.

Naar det ærede Medlem Hr. Arnth Jensen i Begyndelsen af sin Tale beklagede sig over, at ikke alle Muligheder endnu var forsøgt, maa jeg rigtignok dertil sige, at

hvis den Sag er kommet sent paa det høje Tings Dagsorden i denne Samling, skyldes det først og fremmest den Langmodighed, som Flertallet og Ministeren har vist overfor den højtærede Opposition. Man har diskuteret og diskuteret, men den højtærede Opposition har ikke været til at stikke i, hvad det Punkt angaar, som er det afgørende.

Jeg skal nu ikke paa dette sene Tidspunkt komme ind paa en udførlig Gennemgang af alle de mange Smaating i denne Sag, ihvorvel jeg mener, at de ogsaa har deres store Interesse; men det, der skiller Partierne, er det store Spørgsmaal, om vi skal være Demokrater eller ikke. Hvad det konservative Parti angaar, skulde man efter Navnet, som dette Parti har, tro, at det virkelig var et demokratisk Parti, at det satte sin Lid til Folket og derfor ogsaa, hvad Skolen angaar, havde den Tillid til Folket, at det vilde være med til at lade Skolen blive styret af Folket uden fødte Formyndere og uden forud indsatte Medlemmer af en helt anden Stand end den Stand, der har sit Arbejde i Skolen. Saaledes ser jeg paa det.

Hvad Venstre angaar, forekommer det mig, at det ved sin Betænkning, som jeg før kritiserede, øver en ganske overordentlig voldsom Kritik overfor Partiet Venstre i 1912—13. Partiet Venstre i 1912—13 indtog nøjagtig den Stilling, Flertallet gør nu. Hvis man derfor siger overfor det nuværende Flertal, at det ved sine Forslag opgiver Forbindelsen mellem Skolen og Kirken, hvad vi nu ved var Meningens, og hvad vi alle sammen har forstaaet, maa man med den samme Ret kunne sige, at Venstre i 1912—13 begik den store Forseelse at ville opgive Forbindelsen mellem Kirken og Skolen; for det var jo det, der skete, at til Trods for, at man havde forelagt et Forslag med Præsten som født Medlem, gik han ud, Provsten gik ud, og man endte med et Forslag, der, hvad disse Ting angaar, svarer til det Forslag, som Flertallet i dette Øjeblik har forelagt for det høje Ting, og som vi skal stemme om.

Det er jo det, det drejer sig om, hvad den ene store Ting angaar, at vi skal lægge Skolens Styrelse og det daglige Tilsyn med Skolen i Befolkningens Haand. Hvad det angaar, svigter de højtærede Oppositionspartier fuldkommen Demokratismen. De svigter den baade i deres almindelige pædagogiske Synspunkter og i deres særlige Stilling med Hensyn til Undervisningen i Religion i Folkeskolen.